

op med Fæstningskanoner, om hvis Virkninger de vel næppe har andre Forestillinger, end dem, de har hentet fra Balsalen, naar de sammen med kalvekrøbrystede Kavallerer har trukket Knallerter af i Cotillon — eller naar jeg hører dem raabe og skrige op om Stemmeret og Valgbarhed, ja, saa har de ærgret mig. »Herregud!« har jeg sukket, »hvad tænker de dog paa, hvis de overhovedet kan tænke logisk. Maaske ikke én af hundrede af dem ved, hvorledes der skal røres i en Gryde Grød. Jeg føler mig forvisset om, at de 99 af hundrede vil svare, at man skal røre rundt, skønt det ene fornuftige er at røre i et Ottetal, saa man under hver Omrøring kommer over Midtpunktet af Grydebunden, hvor Heden er stærkest og hvor Grøden derfor snarest svides. Og saa mener de endda at have Forstand paa Fæstningskanoner og paa at styre Land og Rige! Nej, bliv ved din Naal, o Kvinde! Bliv agtværdige Husmødre, dygtige Styrere i Køkken og Bryggers, omhyggelige i Barnekamret, lap og stop og bliv saa for øvrigt Mandens Lyst og Glæde, naar I er pyntede og pudsede!

Ja, saaledes har jeg tænkt, og jeg haaber, at enhver, i hvis Aarer der ruller en konservativ Blodsdraabe, vil føle, at det er talt og skrevet ud af hans egen Sjæl.

Men — — —

Ja, man skal aldrig forsværge noget. Jeg læste en Gang for nogen Tid siden, rént tilfældigt naturligvis, muligvis paa en Café i et Øjeblik, da jeg sad og gabede og ikke havde noget som helst andet at lære eller tænke paa: at man paa et Kvindemøde — Pokker ved, naar og hvor det var, men hvem kerer sig ogsaa om det — var enedes om at indgaa til Regering og Rigsdag med Forslag om at faa Haandarbejdsundervisning (Syning, Strikning, Stopning og Lapning) indført som obligatorisk Fag i alle Landsbyskoler. Virkelig meget fornuftigt, tænkte jeg. De begynder at faa Hornene løbet af sig, kan man mærke. Jeg greb uvilkaarlig min Hat, der stod paa en Stol ved min Side og lod, som om jeg tog den af for dem. Saadan vil man aabenbart gøre i Rigsdagen, tænkte jeg, og saa tænkte jeg for Resten ikke mere paa den Sag. Jeg fik ogsaa Tid nok til at glemme den, for der skal Tid til alt og ikke mindst til Udvalgsbetænkninger.

Men hvo skildrer min Forbavselse! Forslaget indbringes